

Περί της εντελέχειας
του σύμπαντος και της Αναστάσεως
του Ιησού Χριστού

Έχουμε το δικαίωμα να σκεφτόμαστε πως η ψυχή έχει την ιδιότητα να ταξιδεύει σαν μια ηλιαχτίδα μέσα στο σύμπαν με την ταχύτητα του φωτός.

Με βάση τα στοιχεία που έχω συλλέξει από το βιβλίο του Stephen Hawking “**ΤΟ ΧΡΟΝΙΚΟ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ**” για τις κοσμικές χορδές και τα στοιχεία από τον Αριστοτέλη, από την μελέτη του “**Περί ψυχής**”, φτάνω στα ακόλουθα συμπεράσματα, που τα συγκροτώ σε μία τολμηρή πρόταση με συγκεκριμένα, όμως, επιστημονικά στοιχεία.

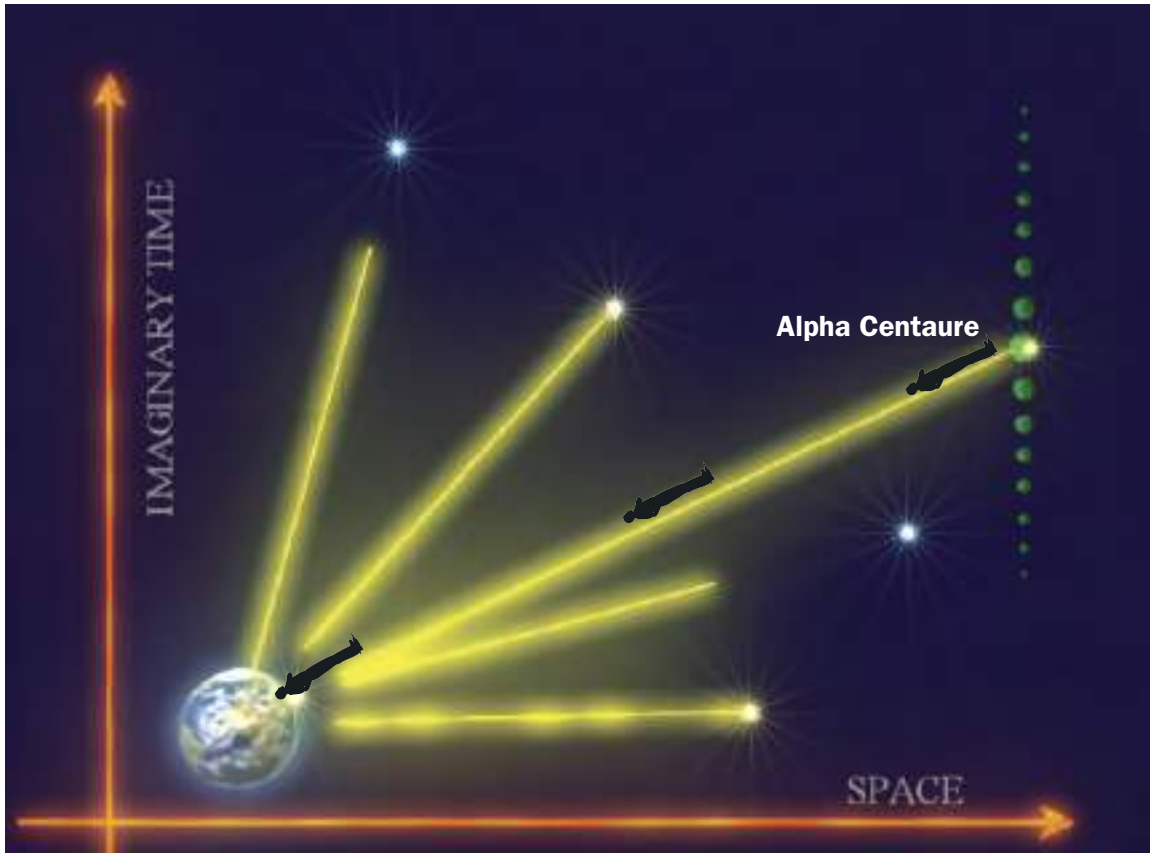
Κοσμικές χορδές είναι αντικείμενα που μοιάζουν με τις χορδές μιας άρπας, έχουν πολύ μεγάλο μήκος, αλλά πολύ μικρή διατομή και δέχονται την επίδραση τεραστίων εφελκυστικών δυνάμεων πολλών δυσεκατομμυρίων τόνων.

Σύμφωνα με τη θεωρία της σχετικότητας, τίποτα δεν μπορεί να ταξιδέψει γρηγορότερα από το φως και σύμφωνα με τον Αριστοτέλη η ψυχή είναι φως.

Άρα έχουμε το δικαίωμα να σκεφτόμαστε πως η ψυχή έχει την ιδιότητα να ταξιδεύει σαν μια ηλιαχτίδα μέσα στο σύμπαν με την ταχύτητα του φωτός. Έχουμε επίσης το δικαίωμα να σκεφτόμαστε πως, αν η ψυχή είναι ένα σύνολο φωτονίων, αυτά τα φωτόνια θα μπορούν να διαπερνούν την πολύ μικρή διατομή μιας κοσμικής χορδής και να ταξιδεύουν στις ράγες της.

Στη γλώσσα της αστροφυσικής, κοσμική χορδή ή κοσμική σήραγγα είναι ένας λεπτός σωλήνας χωρόχρονου, που μπορεί να συνδέσει δύο, σχεδόν επίπεδες και με τεράστια απόσταση μεταξύ τους, περιοχές του σύμπαντος. Ο Stephen Hawking ισχυρίστηκε ότι θα μπορούσε κάποιος κάποτε στο μέλλον να ανακαλύψει μια κοσμική σήραγγα που να οδηγεί από κάποιο σημείο του ηλιακού συστήματος, π.χ. τη γη, σε κάποιο άλλο σημείο, π.χ. του Άλφα Κενταύρου. Η έκπληξη που μας περιμένει είναι ότι, ενώ η γη απέχει από το Άλφα Κενταύρου τριάντα τρισεκατομμύρια χιλιόμετρα, το μήκος μέσα από την κοσμική σήραγγα θα ήταν λίγα μόλις εκατομμύρια χιλιόμετρα.

Σ’ αυτό τον πίνακα βλέπουμε, σε μία υποθετική χαρτογράφηση τη γη να συνδέεται με το Άλφα Κενταύρου μέσω μίας κοσμικής σήραγγας. Αν υποθέσουμε ότι ένας άνθρωπος πέθανε στη γη και

Αν υποθέσουμε ότι ένας άνθρωπος πέθανε στη γη και η ψυχή του έπεσε στην τρύπα μιας κοσμικής σήραγγας, η ψυχή αυτή θα έφτανε στο Άλφα Κενταύρου την ίδια στιγμή που πέθανε το σώμα του

η ψυχή του έπεσε στην τρύπα μιας κοσμικής σήραγγας, η ψυχή αυτή θα έφτανε στο Άλφα Κενταύρου την ίδια στιγμή που πέθανε το σώμα του, ίσως και λίγο νωρίτερα, ενώ με κανονικές συνθήκες θα χρειαζόταν τέσσερα περίπου έτη φωτός. Το παράδειγμα αυτό μας οδηγεί στο υποθετικό συμπέρασμα ότι, όταν απελευθερωθεί μια ψυχή από ένα σαρκικό σώμα, μπορεί να έχει τη δυνατότητα να ταξιδέψει σε μηδενικό χρόνο προς οποιαδήποτε άκρη του Σύμπαντος. Αν αυτό συμβαίνει, συμπεραίνουμε πως το χαοτικό μέγεθος του Σύμπαντος, αν συγκριθεί με τις κινητικές ιδιότητες της ψυχής, δεν είναι πραγματικό αλλά πλασματικό. Η ψυχή δηλαδή και το Σύμπαν είναι δύο ισότιμες δυνάμεις που αθροιστικά παράγουν στο χωρόχρονο τη στατική αιωνιότητα. Άρα το σύμπαν αποτελεί τον κατοικητήριο χώρο της ψυχής.

Αν ο Θεός δημιούργησε ένα Σύμπαν που στα ανθρώπινα μάτια και την

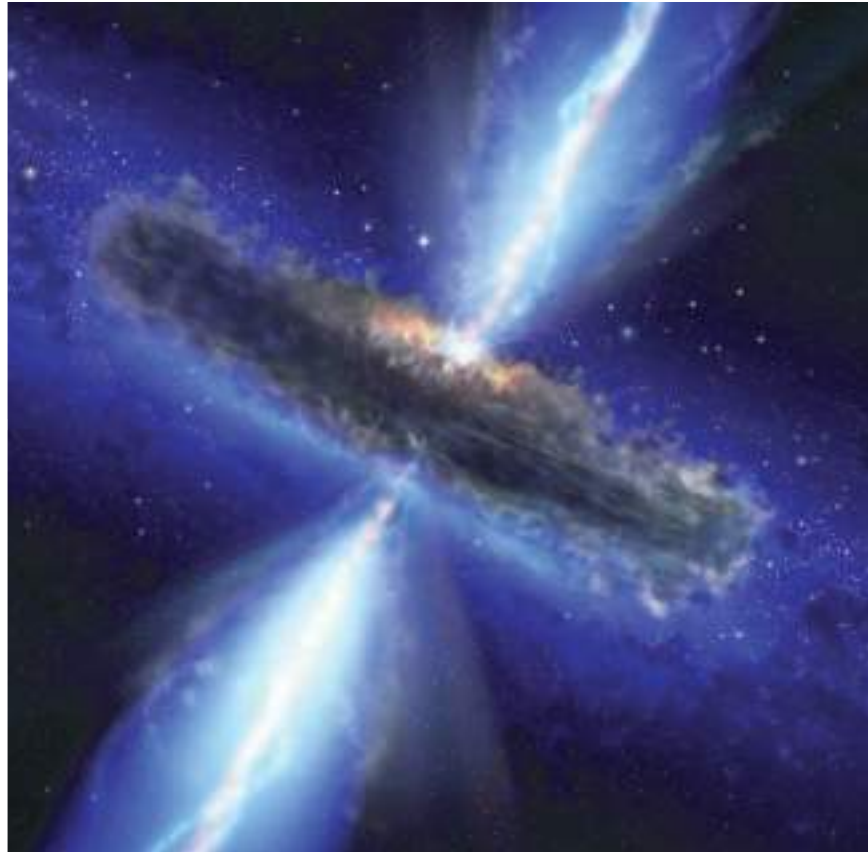
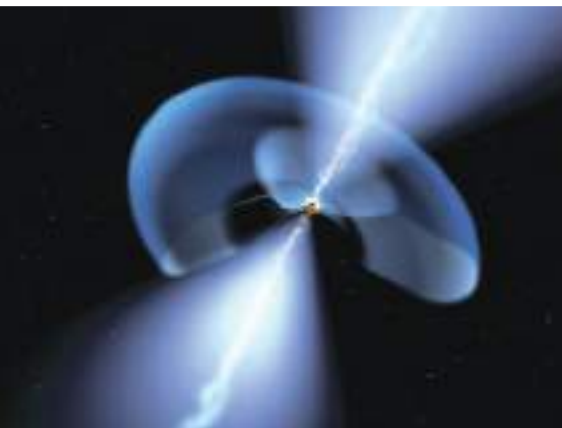
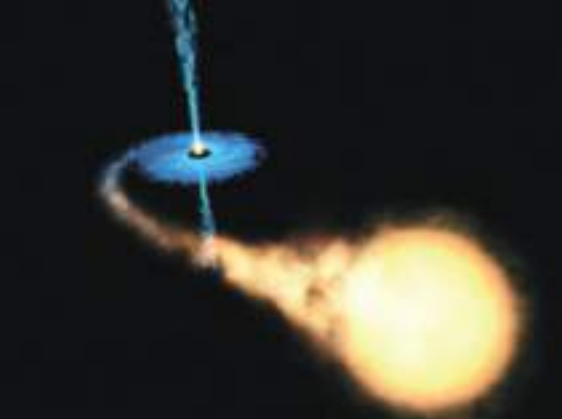

Οι άνθρωποι σ' αυτό τον κόσμο μπορεί να είναι λίγο καλοί ή λίγο κακοί, ή περισσότερο καλοί και περισσότερο κακοί, με πράξεις που προσδιορίζονται από τον κωδικό αριθμό της ψυχής τους.

ανθρώπινη αντίληψη φαίνεται άπειρο, στην πραγματικότητα αυτό το Σύμπαν για την ανθρώπινη ψυχή έχει μέγεθος που ισούται με την πλήρη αντίληψη του χώρου που έχει και κινείται η ίδια η ψυχή.

Ο Αριστοτέλης λέει ότι **“η ψυχή είναι αριθμός που κινεί τον εαυτό του”**. Η κάθε ψυχή, δηλαδή, είναι μια αυτόνομη εν δυνάμει ατομική υπόσταση, με συγκεκριμένη αξία περιεχομένου, ο δε αριθμός της μπορεί να δηλώνει εξ υπαρχής την ουσία της, αν δηλαδή είναι άρτιος, περιττός, θετικός, αρνητικός, σύνθετος ή απλός.

Πιο απλά συμπεραίνουμε ότι οι άνθρωποι σ' αυτό τον κόσμο μπορεί να είναι λίγο καλοί ή λίγο κακοί, ή περισσότερο καλοί και περισσότερο κακοί, με πράξεις που προσδιορίζονται από τον κωδικό αριθμό της ψυχής τους. Πιθανόν, για κάθε ανθρώπινη ψυχή, ή ακόμα για κάθε ον, να αναλογεί μια κοσμική σήραγγα που τον οδηγεί στον προσωπικό του παράδεισο ή κόλαση. Πιθανόν ακόμα, μέσα από τις διασταυρώσεις των κοσμικών σηράγγων

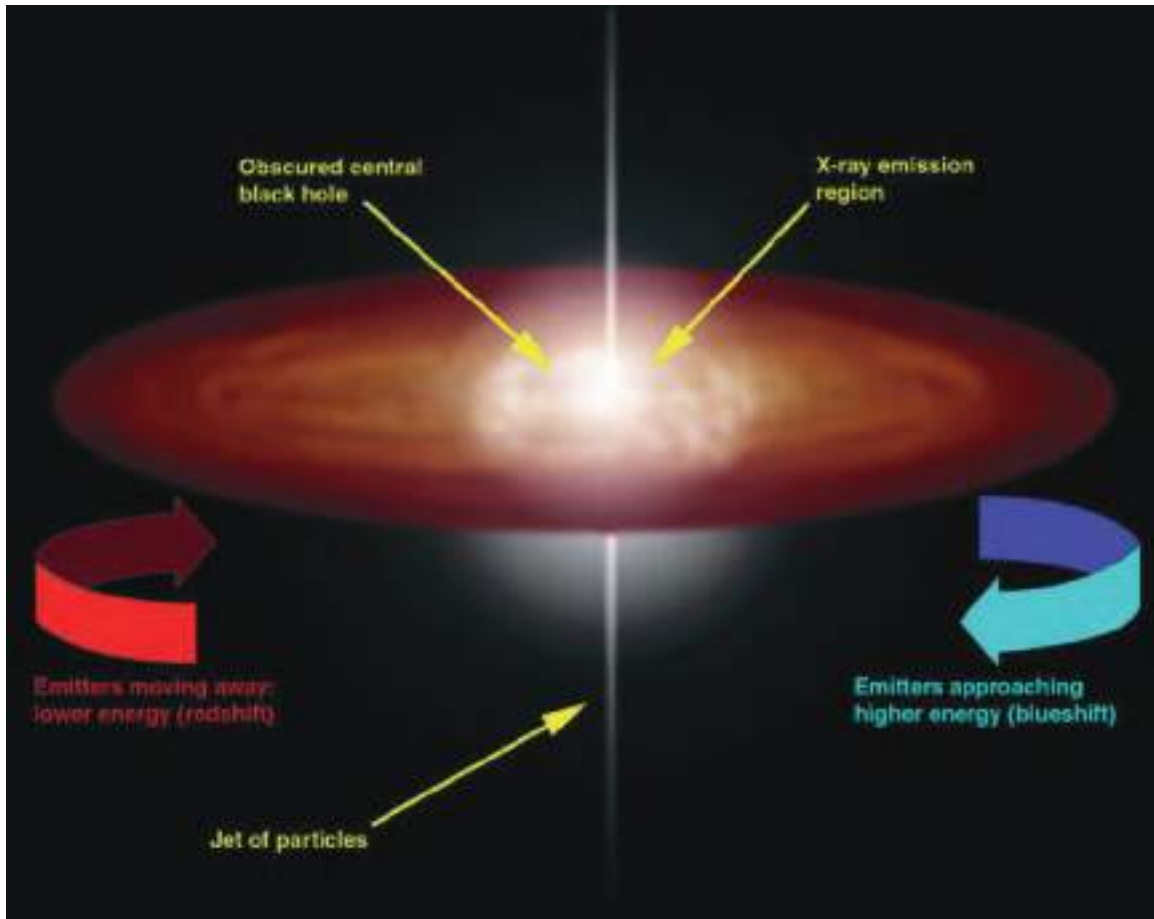

Ο μέχρι σήμερα αποδεκτός όρος της “μαύρης τρύπας” είναι ότι, αν ένα σύνολο σημείων του χωρόχρονου έχει υπερβολικά μεγάλη βαρύτητα, τότε τίποτα δεν μπορεί να διαφύγει σε μεγάλη απόσταση, ακόμα και το φως.

με μαύρες τρύπες και πηγές φωτός, μέσα στο Σύμπαν, να αντιστοιχούν τερματικοί σταθμοί φωτός ή σκότους για τις ανθρώπινες ψυχές.

Αν αυτό που οι γραφές ονομάζουν παράδεισο ή κόλαση είναι δυνατό να υφίσταται, τότε μπορούμε να ισχυριζόμαστε ότι ανακαλύψαμε τον ορισμό της εντελέχειας του Σύμπαντος, που δεν είναι μόνο η αθροιστική σχέση της ψυχής του Όλου με τη θεία **“Μονάδα”**, αλλά ταυτόχρονα και ο σκοπός υπάρξεως της ατομικής ψυχής, που αποτελεί και το κορυφαίο βίωμα του Αριστοτέλη, όχι μόνο ως αριθμός αλλά και ως περιεχόμενο του αριθμού.

Στην περίπτωση αυτή, η πρότασή μου αφορά στην επιστημονική εξήγηση της Αναστάσεως του Ιησού Χριστού και της κοσμικής νίκης του φωτός στο σκοτεινό κόσμο του Άδη. Ο μέχρι σήμερα αποδεκτός όρος της **“μαύρης τρύπας”** είναι ότι, αν ένα σύνολο σημείων του χωρόχρονου έχει υπερβολικά μεγάλη βαρύτητα, τότε τίποτα δεν μπορεί να διαφύγει σε μεγάλη απόσταση, ακόμα και το φως. Τα όρια μιας μαύρης τρύπας σχηματίζονται από τις διαδρομές στο χωρόχρονο των ακτίνων του φωτός, που δεν κατορθώνουν να διαφύγουν από τη μαύρη τρύπα και τριγυρίζουν πάνω ακριβώς στην περιμέτρό της.

Μια μαύρη τρύπα μπορεί να “αιχμαλωτίσει” ένα τεράστιο αριθμό ακτίνων φωτός στην περιμετρική επιφάνειά της.

Επειδή ακριβώς το φως που μπορεί να εκπέμπει ένα σώμα ακόμα δεν μπορεί να φτάσει στα μάτια ενός παρατηρητή που βρίσκεται στη γη, λόγω της υπερβολικής βαρύτητας του σώματος που έλκει το φως προς τα πίσω, γι’ αυτό ο παρατηρητής της γης, εκεί που βρίσκεται το βαρυντικό σώμα, δεν βλέπει τίποτα παρά μόνον κενό.

Από αυτά τα δύο επιστημονικά στοιχεία συνάγουμε ότι μια μαύρη τρύπα μπορεί να “αιχμαλωτίσει” ένα τεράστιο αριθμό ακτίνων φωτός στην περιμετρική επιφάνειά της, ενώ στο εσωτερικό της, που είναι ένας καταβροχθιστής κοσμικής ύλης, διατηρεί ένα πανίσχυρο μαγνητικό πεδίο, ώστε ακόμα και ένα πραγματικό σωματίδιο να έχει αρνητική ενέργεια.

Τη στιγμή που ο Ιησούς Χριστός επάνω στο σταυρό, ανεφώνησε “Τετέλεσται”, η ψυχή Του αποχωρίστηκε από το σώμα Του μέσα στην πανίσχυρη φωτιστική δομή της και μπήκε μέσα στην κοσμική σήραγγα που θα τη συνέδεε με τον Άδη, ταυτισμένο με την μορφή μιας συμβατικής μαύρης τρύπας.

Στο κέντρο του Γαλαξία μας υπάρχει μια κεντρική, τεράστια, μαύρη τρύπα

Από ένα συνέδριο αστροφυσικής στην Ακαδημία Αθηνών, το 2002, είχα αποκομίσει το ακόλουθο στοιχείο:

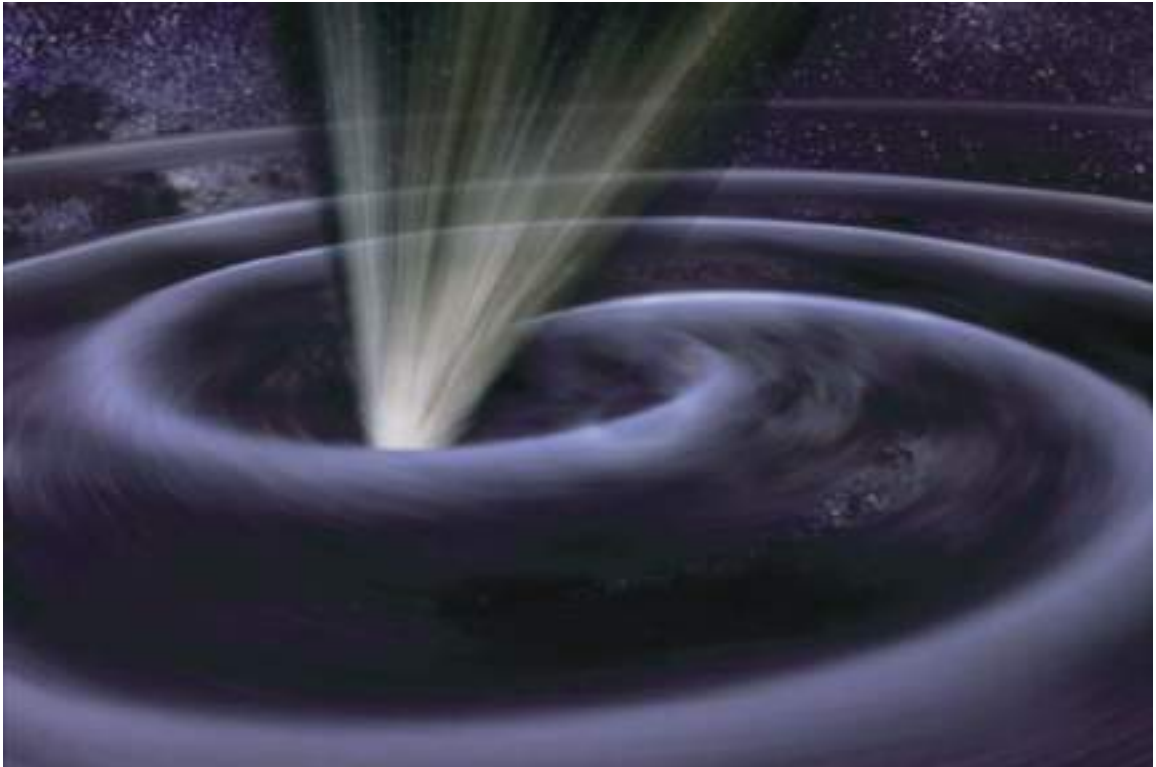
- “Ο Μίλερ μίλησε για μία κεντρική μαύρη τρύπα στο γαλαξία, που δε βρίσκεται ακριβώς στο κέντρο, αλλά ακολουθεί μια παράξενη κίνηση γύρω από το κέντρο. Αυτή η κίνηση διαφέρει από την κίνηση του Μπόλντερ και για να την καταλάβουμε χρειάζεται περαιτέρω μελέτη...”

Κάπου λοιπόν στο κέντρο του Γαλαξία μας υπάρχει μια κεντρική, τεράστια, μαύρη τρύπα, ισχυρίζεται σήμερα η επιστήμη. Πιστεύω πως έχουμε το δικαίωμα να υποθέσουμε ότι, ξεκινώντας μια κοσμική σήραγγα από τη γη, που καταλήγει στο στόμιο μίας γιγάντιας μαύρης τρύπας στο κέντρο του γαλαξία μας που απέχει περίπου 50.000 έτη φωτός, μπορεί να αποτελέσει τις ράγες που μπορεί να γλιστρήσει μια ισχυρή δέσμη φωτός που ανήκει σε κάποια γήινη ψυχή μηδενίζοντας την ιλιγγιώδη απόσταση μεταξύ γης και κέντρου του Γαλαξία μας.

Τη στιγμή που ο Ιησούς Χριστός επάνω στο σταυρό, μετά τα φρικτά μαρτύρια που υπέστη, ανεφώνησε “**Τετέλεσται**”, η ψυχή Του αποχωρίστηκε από το σώμα Του μέσα στην πανίσχυρη φωτιστική δομή της και μπήκε μέσα στην κοσμική σήραγγα που θα τη συνέδεε με τον Άδη, ταυτισμένο με την μορφή μιας συμβατικής μαύρης τρύπας. Στα πλαίσια αυτής της πρότασης έχουμε το δικαίωμα να ταυτίσουμε τον Άδη με μια μαύρη τρύπα που συλλαμβάνει τις διερχόμενες στο κενό ακτίνες φωτός, ίσως ψυχών, τις αιχμαλωτίζει στο πέρασμά τους και τις καταδικάζει να περιστρέφονται στο διηνεκές στον ορίζοντα των γεγονότων της, χωρίς να μπορούν να διαφύγουν από τον αέναο στρόβιλό της.

Σύμφωνα με τη θεωρία της Κβαντικής Μηχανικής, τα κάθε μορφής σωματίδια μιας μαύρης τρύπας, που είτε ελάχιστα εκπέμπει είτε περιστρέφονται στον ορίζοντα των γεγονότων της, δεν προέρχονται από το εσωτερικό της αλλά από τον “**κενό χώρο**” έξω από τον ορίζοντα των γεγονότων της.

Έχουμε επίσης το δικαίωμα, με βάση τις ντετερμινιστικές θεωρίες που ισχύουν στη Κβαντική Μηχανική, να κάνουμε άφοβα μια

πρόταση για την εξέλιξη ενός κύματος φωτός μέσα στον κοσμικό χώρο, όπως το φως της ψυχής του Θεανθρώπου, χωρίς να υπάρχει συγκεκριμένος κβαντικός νόμος, αντίθετος με την πρόταση. Λαμβάνουμε ως συγκεκριμένη και αμετάθετη “θέση” ότι η ισχύς της ψυχής του Ιησού Χριστού είναι το ίδιο το φως της. Αν μια πανίσχυρη ακτίνα φωτός, όπως αυτή της ψυχής του Ιησού, πέσει ξαφνικά μέσα σε μία μαύρη τρύπα ενός συμβατικού Άδη, τότε έχουμε αιφνίδια αύξηση της λεγόμενης εντροπίας της μαύρης τρύπας. Η φαινόμενη και υποτυπώδης θερμοκρασία της καθώς και ο ρυθμός ακτινοβολίας της θα υποστούν, σε ακαριαίο χρόνο, διαφοροποίηση των τιμών τους, που μέχρι τη στιγμή εκείνη συγκροτούν την ισορροπία της. Η ισορροπία αυτή αυτομάτως θα χαθεί και η μάζα της μαύρης τρύπας θα συρρικνωθεί μέσα σε μια τεράστια έκρηξη εκατομμυρίων πυρηνικών βομβών, απελευθερώνοντας όλες τις αιχμάλωτες ακτίνες φωτός, δηλαδή τις ψυχές, από τον ορίζοντα των γεγονότων της.

Αν μια πανίσχυρη ακτίνα
φωτός, όπως αυτή της
ψυχής του Ιησού, πέσει
ξαφνικά μέσα σε μία μαύρη
τρύπα ενός συμβατικού
Άδη, τότε έχουμε αιφνίδια
αύξηση της λεγόμενης
εντροπίας της μαύρης
τρύπας

Η σινδόνη του Τορίνο, μέχρι σήμερα έχει απασχολήσει μεγάλο αριθμό επιστημόνων, για τον τρόπο αποτύπωσης της μορφής του Ιησού Χριστού πάνω στο ύφασμά της.

Τη στιγμή εκείνη μπορούμε να φανταστούμε την επιστροφή της ψυχής του νικητή του Άδη, αλλά και της ακολουθίας των απελευθερωμένων ψυχών από τα δεσμά της μαύρης τρύπας προς τη γη, μέσω των κοσμικών σηράγγων. Τρόπαιο νίκης της ψυχής του Ιησού κατά του Άδη είναι η ίδια η έκρηξή του, η πτώση του.

Κατά την είσοδό της στο νεκρό σώμα, μέσα στο σφραγισμένο τάφο, σε μια νέα ζωογόνο έκρηξη δίνει και πάλι τη ζωή, την κίνηση, τη δράση στο σώμα που ανίσταται. Ταυτόχρονα, η ακολουθία των ψυχών που συνόδευσαν την ψυχή του νικητή του Άδη, ζωογονεί στους τάφους τα νεκρά σώματά τους που κι αυτά ανίστανται και περιφέρονται στις πόλεις.

Το θαύμα της Ανάστασης, στην ευρύτερη έννοιά του, είναι ο ίδιος ο τρόπος που λειτουργούν οι νόμοι του Σύμπαντος. Με λίγα λόγια δεν υπάρχει θαύμα που να καταργεί το νόμο της ζωής και του θανάτου, αλλά ο ίδιος ο νόμος στην Κβαντική λειτουργία του συμπεριλαμβάνει τον νοούμενο ως θάνατο σαν την ίδια την ζωή.

Η σινδόνη του Τορίνο, μέχρι σήμερα έχει απασχολήσει μεγάλο αριθμό επιστημόνων, για τον τρόπο αποτύπωσης της μορφής του Ιησού Χριστού πάνω στο ύφασμά της. Τελικά οι απόψεις κατέληξαν στο επιστημονικό συμπέρασμα, ότι η μορφή αυτή προέρχεται από μια κοσμική έκρηξη άγνωστης αιτίας. Ίσως τώρα, η αιτία, μας είναι γνωστή.